

Min mor har kræft - skal jeg flytte hjem?

Af Poul Henning Krog 1. maj, 2020/18 (Læsetid: 3 minutter)

Kære Poul Henning

Min mor på 56 år fik for nogle måneder siden konstateret kræft og blev hasteopereret.

Efterfølgende fik hun kemobehandling. Hun har helt opgivet livet. Jeg er selv først i 20'erne og er under uddannelse. Jeg flyttede, som den sidste i børneflokken hjemmefra, umiddelbart før min mor blev syg. Vores mor har ikke haft det nemt, mine søskende og jeg har boet alene med mor. Vi er hendes et og alt.

Når vi spørger ind til hendes behandling, svarer hun, at vi ikke skal bekymre os. Da jeg efter operationen sendte hende blomster, blev hun vred og replicerede, at blomster mindede hende om sygdommen. Jeg overvejer, om jeg skal flytte hjem til hende, for hun har tydeligvis brug for mere støtte.

Tror du, at vores mor bliver hurtigere rask, hvis jeg flytter hjem igen? Tror du, at et menneske lettere får kræft, når det er ensomt?

Med venlig hilsen

Mille

Kære Mille

Din beskrivelse af jeres situation er hjerteskrærende. Naturligvis har du og dine søskende et stort hjerte for jeres mor, men I skal også finde vej i jeres liv. Balance er et stort ord. At jeres mor ikke har haft det nemt, er ikke jeres ansvar. I behøver hjælp til at skille tingene ad. I må ikke blive opslugt af

fortidens omstændigheder. I kan hjælpe med at udbygge et omsorgsfuldt netværk f.eks. igennem Kræftens Bekæmpelse.

Dine to spørgsmål til mig besvarer jeg med varsomhed, for det er tydeligt, at du lægger din mors udfordring på egne skuldre. Du er 23 år, er under uddannelse og har livet foran dig. Om din mor bliver hurtigere rask, hvis du flytter hjem til hende, tænker jeg nu ikke.

Livet, også i en svær tid, handler ikke om skyld, men om kærlighed, ærlig dialog og evnen til at åbne sig for virkeligheden. Uanset hvilken løsning I finder, er det vigtigt, at ingen af jer bærer ansvaret alene.

Det vil naturligvis være fint, om I på skift kan være hos hende, mens kemobehandlingen er i gang. Du må ikke føle skyld over at være flyttet hjemmefra. Det fysiske og psykiske i vores krop spiller sammen på en meget kompleks måde. Der findes undersøgelser, der viser, at ensomhed forkorter livet. Livet, også i en svær tid, handler ikke om skyld, men om kærlighed, ærlig dialog og evnen til at åbne sig for virkeligheden.

At jeres mor bliver vred, frustreret eller indesluttet skyldes afmagten i hende selv. Her skal hun have hjælp og værktøjer til at bryde gamle mønstre; det handler ikke om jer. Naturligvis skal I være der for hende, men har I andre i familiens netværk? Har din mor søskende eller gode veninder? Uanset hvilken løsning I finder, er det vigtigt, at ingen af jer bærer ansvaret alene.

Jeg foreslår, at I holder andagt sammen med jeres mor. I og jeg kan bede til Gud om helbredelse.

Opbyggelige og styrkende stunder, hvor I deler ord fra bibelen og taler sammen om de svære ting, I hver især tumler med. Gud er trøstens Gud.

“Da jeg endnu var foster, havde du mig for øje; alle dagene stod skrevet i din bog, de var formet, før en eneste af dem var kommet. Hvor er dine tanker dyrebare for mig, hvor stor er dog summen af dem, Gud!”

Salmernes Bog 139:16-17

Kærlig hilsen Poul H

Poul Henning Krog

Læge, Præst og forfatter til bogen "Kære Hr. Tyv - og 39 andre indlæg fra min blog"

© 2020 - Udfordringen. All Rights Reserved. Website design: Engedal